

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

ΕΚΛΕΚΤΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :

Φόδος Πατησίων, ἀριθμός 3, πρὸς τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίννης»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Βασίλισσα Μαργώ, (μετὰ εἰκόνας) μυθιστορία Α. Δουμά. μετὰφρ. Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου. (Συν.). — Ἡ Λουομένη Χανοῦμπερτ, μυθιστορία Αἰλῆς Χανοῦμ. (Συν.). — Τὸ Δάτος τῆς Φτωχίας. — Ἡ Ἀνθοπώλις τῆς Φλωρεντίας ὑπὸ Εἰρηναίου Ἀσωπίου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ.

Ἐν Ἀθήναις: δρ. 5, ταῖς ἱσπαρχίαις 6, τῷ ἰστωρικῷ 10
ΦΥΛΛΑ προηγουμένα λεπτὰ 20.Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' αὐθιγῆς εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματεσίου καὶ χαρτονομισμάτων
παντὸς ἔθνους.

Ὁ Δεμουδ... ἐφάνη ἐν τῇ ὁδῷ ὑποστηρίζων διὰ τῆς μιᾶς τῶν χειρῶν του τὴν ἐρωμένην του. [Κεφάλαιον Θ'].

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΓΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Μετὰφρ. Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου.

[Συνέχεια ἴδε προηγουμένον φύλλον].

Ὁ Λαουριέρος ἦτο τόσῳ ὠχρὸς καὶ ὁ κίτρινος ἄνθρωπος τόσῳ ἀπαισίος, ὥστε ὁ Κοκονὰς ἡσθάνθη εἰδὸς τι φρίκης, καὶ ἐπανελθὼν εἰς τὸν Δελαμὸλ, εἶπεν αὐτῷ:

— Φίλτατέ μοι, κύριε Δελαμὸλ, σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσετε. Ἴδου ἔχασα πεντήκοντα σκούδα εἰς ψαλίδας καὶ ἔχω τὴν τύχην ταύτην τὴν ἐσπέραν καὶ φοβοῦμαι μὴ περιπλεχθῶ.

— Καλὰ, κύριε, καλὰ· καθὼς ἀγαπάτε. Ἄλλως τε καὶ δὲν δυσαρεστοῦμαι ἂν κα-

τακλιθῶ δι' ὀλίγας στιγμὰς. Κύρ Λαουριέρε!

— Τί προστάζετε, κύριε κόρη;

— Ἄν ἔλθωσι νὰ μὲ ζητήσωσιν ἐκ μέρους τοῦ βασιλέως τῆς Ναβάρρας, ἐμπνήσκατέ με· ἢ κατὰ κλιθῶ ἐνδεδυμένος, καὶ ὡς ἐκ τούτου θὰ ἦμμι εἰς τὴν στιγμήν ἔτοιμος.

— Καὶ ἐγὼ θὰ πράξω τὸ αὐτό, εἶπεν ὁ Κοκονὰς, ὅπως μὴ ἀνγκάσω νὰ περιμένη τὴν Αὐτοῦ Ὑψηλότητα οὐδὲ στιγμήν. Πηγαίνω νὰ ἐτοιμάσω τὸ σημεῖόν μου. Κύρ Λαουριέρε, δόσατέ μοι ψαλίδας καὶ χάρτην λευκὴν.

— Γρηγόριε! ἔκραξεν ὁ ξενοδόχος, δόσε εἰς τὸν κύριον χάρτην λευκὴν διὰ νὰ γρά-

ψῇ μίαν ἐπιστολὴν καὶ ψαλίδας διὰ νὰ κόψῃ τὸν φακέλλον!

— Εἰς τὴν πίστιν μου! εἶπεν ὁ Πεδεμόντιος, καὶ τι τρέχει ἐδῶ ἔκτακτον.

— Καλὴν νύκτα, κύριε Κοκονὰς, εἶπεν ὁ Δελαμὸλ. Σεῖς δὲ ξενοδόχε μου λάβετε τὴν κλωσύνην νὰ μὲ ὀδηγήσετε εἰς τὸν κοιτῶνά μου. Καλὴν ἐπιτυχίαν, φίλε μου.

Καὶ ὁ Δελαμὸλ ἐγένετο ἄφαντος ἐν τῇ κυκλοτερεῖ κλίμακῃ, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Λαουριέρου.

Τότε ὁ μυστηριώδης ἀνὴρ, λαβὼν τὸν Κοκονὰς ἐκ τοῦ βραχίονος τὸν ἔσυρε πρὸς ἑαυτὸν καὶ τῷ εἶπε μετ' εὐστροφίας:

— Κύριε, ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἀποκαλύψετε ἐκκτοντάκις μυστήριον, ἐκ τοῦ ὁποίου